

Peters julekalender

*24 små fortællinger fra min barndom
1959*

5. DECEMBER

FLYTTER FAR?

Det er noget være sjap i dag, for sneen er ved at smelte. Men det er nu stadig lidt koldt, så nu vil jeg skynde mig ind i varmen. Jeg har lige været omme ved Henry, som jeg går i klasse med, for at lege lidt og bytte bøger. Vi havde i skolen snakket om, at han gerne vil låne Ivanhoe af mig, så kunne jeg låne Robin Hood. Jeg kender selvfølgelig godt historien, for jeg har set filmen og læst den i Illustrerede Klassikere, men jeg har aldrig læst bogen. Det kunne jo være, at der var nogen gode tegninger i bogen. Jeg kan godt li', når der er mange tegninger i de bøger, jeg læser. Jeg kan godt li' at sidde ved mit

skrivebord og prøve at tegne tegningerne fra bogen. Det er så hyggeligt, særligt når der er en smule mørkt udenfor. Det er osse lissom jeg på den måde, lever mig mere ind i historien, når jeg har prøvet at kopiere tegningerne. Mor har købt nogle farver til mig, lissom dem vi bruger i skolen. Det bliver selvfølgelig ikke så godt som i bogen, men det gør ikke så meget. Nogen gange prøver jeg at tegne ting, som der er sket i bogen helt ud fra min egen fantasi. Det blir' som regel ikke så godt, men hvis jeg øver mig rigtigt meget, kan det jo være, at jeg bliver god til at tegne, når jeg bliver stor.

Henry er god til at tegne, meget bedre end mig. Han er god til at tegne cowboydere, selv om det er den samme coyboy, han tegner hver gang. Det ligner Hopalong Cassidy.

Vi legede osse lidt med hans Wild West fort, for han har rigtig mange cowboydere og indianere og osse en prærievogn. Vi legede nu ikke ret længe, for det var som om, vi ikke rigtig kunne få den rigtige stemning frem, der gør, at det er godt at lege. Jeg kan huske fra Sallinge, at nogen gange kunne vi finde på en rigtig god leg sent på eftermiddagen, men når så vi ville fortsætte den samme leg dagen efter, blev det aldrig helt det samme, og som regel fandt vi i stedet på en helt ny leg.

Da jeg cyklede hjem kørte jeg gennem byen og så i vinduet i biografen, at de viser en cowboyfilm søndag eftermiddag. Måske kan Ulrik og mig få lov til at se den.

Da jeg kørte opad Degnemarken kom Bjarne susende på sin cykel ud fra deres hus og var lige ved at vælte i tøsneen. Han skulle skynde sig, for han har budplads hos en gartner, og skal hver eftermiddag køre varer ud til kunderne.

Jeg stiller cyklen i garagen og går gennem gangen hen mod køkkenet. Jeg kan lugte fars gummiforklæde, som hænger inde på toilettet. Det lugter forfærdeligt, det må være fra smelteosten. Nu kan jeg høre mor og far inde fra stuen. De lyder ikke helt, som de plejer. Jeg stiller mig hen til døren og lytter.

- Varde, vil du rejse til Varde? Helt til Vestjylland?

Jeg kan høre mors stemme inde fra stuen. Hun lyder noget ophidset, så jeg lister mig nærmere, for jeg vil gerne vide, hvad der foregår.

- Jeg kan simpelthen ikke holde ud at arbejde på Lactosan mere. Jeg må arbejde på et mejeri, det er jo hele mit liv, det ved du jo.

- Jo, men Varde. Det kan jo næsten ikke blive længere væk.

Far sir' ikke mere, jeg kan i hvert fald ikke høre det, og da jeg går ind i stuen tier de. Vi kigger på hinanden.

- Varde, skal vi flytte til Varde?

- Det ved jeg ikke, Peter, men måske.

Så begynder far at fortælle, at han har kendt mejeribestyrer Jacobsen i Varde, lige siden han kom i mejerilærer for mange år siden. Det var på Trunderup mejeri, der

hvor farmor og farfar bor, så de kender hinanden rigtig godt. Far har skrevet til Jacobsen og fortalt ham, hvor ked han er af sit arbejde på Lactosan. Og nu har Jacobsen så tilbudt far, at han kan blive almindelig mejerist på Varde Andelsmejeri. Så nu vil han rejse til Varde og så se, hvordan det vil være at arbejde på mejeriet der.

- Jamen, hvad så med os? Skal vi så rejse til Varde?

- Ja, lad os nu se - men måske, hvis det går godt i Varde.

Der bliver stille i stuen. Jeg kigger på mor, men hun siger ikke noget. Hun ser ud, som om hun er ked af det.

Jeg sir' heller ikke noget. Jeg kan pludselig mærke en underlig klump i maven. Jeg var godt klar over, at far ikke kunne li' at arbejde på Lactosan, men jeg havde så bare håbet på, at han kunne finde noget andet arbejde i nærheden af Ringe. Finn, som jeg går i klasse med, hans far har osse været mejerist, men nu er han pedel på skolen. Det kunne far da osse nemt finde ud af, men jeg ved jo godt, at det vil han ikke. Nå, det kan da osse være, det slet ikke bliver til noget. Jeg har da lov at håbe.

LACTOSAN

Smeltelostfabrikken Lactosan eksisterer stadig i Ringe, men ikke på samme plads som i 1959. Dengang lå den inde i selve byen lidt overfor stationen.

Lactosan - 1959.

Da man flyttede fabrikken til udkanten af byen tæt ved motorvejen, blev den gamle fabriksbygning revet ned. Som et minde om "det gamle Lactosan" blev der opsat en skulptur, som klart symboliserer fabrikkens produkt - de trekantede smelteost.